

Ændringsforslag Nr. 5 foreslaas en Væsen-ændring. I Lovforslagets § 4 staar der paa det tilsvarende Sted: „Der kan derhos for hvert Barn ydes en Erstatning af højst 500 Kr. aarlig indtil dets fyldte 18de Aar“. Dette har vi foreslaaet ændret til, at der for hvert Barn under 18 Aar kan ydes et Beløb af mindst 200 Kr. aarlig, og at der tilføjes: „endvidere kan der, hvor der er Trang til Stede, ydes disse saavel som ældre Børn Hjælp til normal Fuldførelse af paabegyndt Skolegang, Lære eller Studium“. Vi har forhandlet ret indgaaende om disse Spørgsmaal, og vi finder det rigtigt, at man fastsætter et Mindstebeløb for hvert Barn, og at man endvidere overfor Smaakaarsfolk stiller sig saaledes, at saafremt et Barn af saadanne Folk mister sin Forsørger, skal dette Barn kunne faa nogen Støtte, og Spørgsmaalet om dennes Størelse skal i hvert enkelt Tilfælde afgøres af den Kommission, som har med den Sag at gøre. Der skal altsaa kunne ydes nogen Hjælp til fortsat Skolegang, Lære eller Studium, saaledes at hvis f. Eks. en Elev i en Realskole uden den Hjælp vilde blive nødt til at ophøre med sin Undervisning, skal der kunne ydes ham Hjælp, saaledes at han normalt kan fuldføre sin Realskoleundervisning og tage sin Eksamen.

Der er ogsaa med Hensyn til den Erstatning, der kan ydes for tilintetgjort eller beskadiget Haandbage foretaget en Ændring af Summen, idet den er blevet fordoblet. Med de Priser, der nu betales for baade Redskaber og Beklædningsgenstande, kan 1 000 Kr. i enkelte Tilfælde tænkes at være for lidt. Hvis f. Eks. en Landinspektør er paa Rejse, og har Beklædningsgenstande med for et længere Ophold, og han endvidere har sine Arbejds-Instrumenter med, vil han let kunne lide en Skade, der ikke kan dækkes med 1 000 Kr., og vi har derfor foreslaaet, at Erstatningen kan gaa op til 2 000 Kr. Jeg tror, det vil være rigtigt, at man her følger Flertallet, idet disse Summer ikke er for høje i Forhold til, hvad alting koster nu om Dage. De svarer mere til de faktiske Forhold end de Summer, der er nævnte i selve Lovforslaget, og jeg kan anføre, at den højtærede Minister for offentlige Arbejder, med hvem vi har haft Samraad om Tingene, er enig med Flertallet om disse Ændringer.

Endelig er der tilføjet en ny Paragraf, idet hele Udvalget har været enig om, at det bør fastslaas i Loven, hvad man forstaar ved Jernbaner. Derved forstaar man

herefter saadanne Baner, som er anlagte i Henhold til vedtagne Love om Jernbaneanlæg, saaledes at f. Eks. Mergelbaner, Tørvebaner, Roebaner og den Slags Smaabaner ikke kommer med ind under Begrebet Jernbaner i denne Lov.

Jeg skal hermed anbefale de stillede Ændringsforslag til Vedtagelse.

Klaus Berntsen: Det Mindretal i Udvalget, hvortil jeg hører, er enig med Udvalgets øvrige Medlemmer i, at det er i høj Grad ønskeligt — hvad ogsaa nu den ærede Ordfører gjorde sig til Talsmand for —, at man kommer til en ny Lovgivning paa dette Omraade, idet man ikke kan være tilfreds med de Bestemmelser, der findes i den nugældende Lov, Lov Nr. 56 af 26. Marts 1898 om Erstatningsansvar for Skade ved Jernbanedrift. Men denne Sag synes at have haft en mærkelig vanskelig Gang gennem Rigsdagen. Det er allerede nogle Aar siden, den højtærede Minister for offentlige Arbejder lod nedsætte en Kommission. Denne Kommission afgav Betænkning og stillede Forslag, men da Sagen havde passeret Folketinget, stødte den paa megen Modstand i Landstinget. Saa blev Spørgsmaalet taget op til fornyet Overvejelse af Ministeriet for offentlige Arbejder, og der forelagdes da i Fjor to Lovforslag. Det ene, der angaar Spørgsmaalet om Banernes Erstatning ved Brandskade, blev vedtaget her i Folketinget og sendt op til Landstinget, hvor det blev liggende. Dette Forslag er igen i denne Samling forelagt i Landstinget af den højtærede Minister, men det ligger gemt i Udvalget, og maaske ligger det og venter paa den Tvillingbroder, vi nu er i Færd med at behandle.

Det foreliggende Lovforslag, der i Fjor blev fremsat i Folketinget, blev henvist til et Udvalg, men Udvalget afgav ingen Betænkning i Fjor, men først i Aar er Sagen kommet saa vidt, at vi i Dag har den til anden Behandling, og jeg vil meget ønske og anbefale, at denne Sag nu maa faa sin endelige Løsning. Statsbanerne kan sagtens med Tryghed se Fremtiden i Møde, de har jo Statskassen i Ryggen; sker der et Uheld paa Statsbanerne, er det Staten, der betaler; men de private Baner er stillede ganske anderledes. De har kun deres egen Ulykkesforsikring at ty til, som de nu igennem nogle Aar har opsparet Kapital til, men for øvrigt maa Banerne selv lide Tabet, naar der sker Ulykker, enten det er Ulykker ved Brandskade eller Ulykker paa Per-